



INKIJKVERSIE SCRIPT

Samenvatting van: **JA, WIE IS NOU DE SLIMSTE?...**

Een **komisch** en **spannend** vrouwenstuk

Door **Peter van den Bijlaardt**

In 3 bedrijven - voor 7 vrouwen

Men kan, wat de leeftijden betreft alle kanten op!

We hebben een huis, waarin, in goeie harmonie 5 vrouwen wonen. Een *Kledingontwerpster*, een *actrice*, een *dichteres*, een *stewardess* en haar *verstandelijk beperkte* zusje, die achteraf de '**SLIMSTE**' van het stel blijkt te zijn. Want zij lost een raadsel op, waardoor ze in de zitkamer een schoenendoos met 90.000 euro vinden. En ze komt aan het eind van het stuk op het idee dit geld te verstoppen en er vals geld voor in de plaats te leggen!

Want er zitten hele vervelende personen achter dit geld aan.

Een buurvrouw, die zich vreselijk stom voor doet en haar moeder, die zich uitgeeft voor de kennis van de vermoorde man, waarvan al dit geld is.

Een vrolijk en spannend stuk met veel humor en af en toe behoorlijk aangrijpend, omdat de rol van het *verstandelijk beperkte* meisje/vrouw een uitdaging is voor iedere actrice, met de lust om een hele mooie rol neer te zetten!

Een **komisch** en **spannend** vrouwenstuk

in 3 bedrijven

voor 7 vrouwen

Ja, wie is nou de slimste?...

door

Peter van den Bijlaardt

SPELERS:

Met de leeftijden kan men alle kanten op!

Hilde: Is kledingontwerpster. Intelligente vrouw. Licht dominant.

Ria: Is dichteres. Een zelfbewuste en buitengewoon creatieve vrouw. Ze heeft een afschuw van geld, maar een goed gevoel voor humor.

Marian: Is actrice. Een vrolijk type. Beetje impulsief. Haar humor drijft ze soms iets te ver door.

Louise: Stewardess en de zus van Baloe. Een intelligente vrouw. Zeer bezorgd voor haar zusje.

Baloe: Is verstandelijk beperkt. Ze gedraagt zich als een kind van 10 jaar! Denkt bijzonder traag en gedraagt zich constant een beetje warrig. Praat zéér monotoon en met onderbrekingen die steeds even lang duren. (Iedere onderbreking is aangegeven met 3 puntjes (...)) In alles wat ze doet is ze echter bloedserieus.

Deze rol moet beslist niet komisch gespeeld worden. Want dan komt hij niet geloofwaardig over!

Hermien: Is de domme Buurvrouw. Een volkstype. Ze praat met een ongelooflijk plat accent! Maakt niet uit, uit welk gedeelte van het land ze komt. Ze mag dit accent flink overdrijven. Ze zit helemaal nergens mee en heeft een hele schelle lach.

Dora: De moeder van Hermien. In het begin een uitermate beleefde vrouw, later een zelfverzekerde bitch!

DECOR:

In de hoek van de rechterwand is de deur naar de hal. Een klein stukje daarnaast staat een klein kastje, waarop een draagbare cassetterecorder staat. Tegen de achterwand staat een boekenkast.

Op de allerhoogste plank ligt helemaal achteraan een cassettebandje. (zonder doosje!). In de kast staan al wat boeken en enkele kleine kunstwerken. Tegen alle wanden staan olieverfschilderijen op de grond. Tegen de linkerwand staat een buffetkastje, waarop een schaal met fruit en een kunstvoorwerp, of een grote vaas met bloemen. Is er genoeg ruimte dan kan men hier en daar wat planten neerzetten. In het midden van de kamer staat de 3-zits bank, waarachter men de schoenendoos met geld vindt. Links en rechts een bijpassende fauteuil. Met ertussen een salontafel. Op de salontafel staan 2 stapeltjes boeken. Onder de tafel liggen enkele tijdschriften. Links naast de boekenkast staan 2 dozen, die nog vol met boeken zitten. Rechts van de boekenkast staan nog eens 2 dozen. In een ervan zitten de koffiebekers. In de ander zit het glaswerk wat door Baloe wordt kapotgeslagen. (Er zit dus een hamer in de doos waarmee ze dat kan doen, zonder dat het publiek het ziet!) Naast de haldeur tegen de achterwand ligt een flinke stapel opgevouwen dozen.

KLEDING:

Alles wordt bij de teksten aangegeven. Uiteraard mag men zelf ook het een en ander bepalen wat beter is.

DE LEEFTIJDEN:

Kan men zelf aanpassen. Maar houdt er rekening mee dat de moeder van Hermien wel een stukje ouder dan haar dochter moet zijn.

Bij Louise en haar zusje Baloe kan men ook schipperen, omdat het publiek niet te horen krijgt wie van de twee de oudste is.

BIJZONDERHEDEN:

Het spel speelt zich in de zomer af.

De deurbel moet overdreven hard zijn!

Achter de bank ligt een plank, dat voor het geluidseffect voor het luikje moet dienen!

GELUID:

De muziek vooraf, tussen de bedrijven door en achteraf maakt het geheel wat mooier. De muziekkus is slechts een indicatie. Heeft men een geluidsman die hier anders over denkt, dan mag hij gerust zijn eigen gang gaan.

HET BEGIN

Hilde: Gekleed in een oude spijkerbroek en een T-shirt. In haar handen heeft ze een schilderij. Abstract met veel schreeuwende kleuren. Ze kijkt rond.

Ria: *(Gekleed in een wijde gebloemde short en een pull-over waarvan ze de mouwen heeft opgeschoven. In haar handen heeft ze een stapeltje boeken)* Je bent toch niet serieus van plan om dat... *(bemerkt dat ze niet gehoord wordt en zet de muziek zó zacht dat het niet langer storend is)* Ben je echt van plan dat wanproduct hier ergens op te gaan hangen?

Hilde: Weet jij wat dit schilderij heeft gekost?

Ria: Iets wat duur is hoeft niet perse mooi te zijn.

Hilde: Mijn oma zei altijd... Schoonheid ligt in het oog van de aanschouwer.

Ria: *(Deurbel)* En mijn oma zei altijd... *(Zet de stapel boeken in de kast)* Als er iemand aanbelt moet je open doen. *(Af)*

Hilde: Zet het schilderij tegen de rechterwand, doet enkele passen achteruit en bekijkt het kritisch.

Hermien: *(Op. Is gekleed in een legging in woest schreeuwende kleuren en een vréselijk strak truitje in kleuren die vloeken met de broek. Een hennarode krulletjespruik die tot halverwege haar rug hangt. Het liefst gouden of zilveren laarsjes, maar schoenen mag ook. Ze laat af en toe een korte schelle lach horen. Ook als er géén aanleiding voor is. Het woord: 'Joh!' is een stopwoordje van haar!)* Joh hé! Wat 'n bende, joh. *(Loopt met uitgestoken hand op Hilde af)* Ik ben Hermien van hierboven. *(Kijkt rond)* Dan heeft die ouwe zwerver toch nog kans gezien deze verdieping te verkopen. *(Schudt haar hoofd)* Joh! Dat had ik nooit gedacht.

Hilde: Die ouwe zwerver? Bedoel je daar meneer Van Dijk mee?

Hermien: Ja. De eigenaar van dit pand. Joh hé, is die knaap gewiekst.

Hilde: *(Beetje achterdochtig)* Maar waarom had je dat nooit gedacht?

Hermien: Joh, da's 'n heel lang verhaal. En ik denk dat jullie er nou geen zin in hebben om daar naar te luisteren.. *(Hilde opent haar mond om iets te zeggen, maar Hermien gaat er dwars doorheen)* Wat 'n boeken hebben jullie, joh!

Hilde: Ik zou toch graag van je horen waarom meneer Van Dijk...

Hermien: Zég! Hebben jullie soms zin in koffie? Heb ik zo gezet, joh.

Baloe: *(Op. Gekleed in een schots geruite rok en een T-shirt met een zéér dwaze afbeelding. Fluorescerend gekleurde sportschoenen. Een hele grote gekleurde bril op met (als ze kans ziet daarmee toneel*

te spelen...) dikke glazen. In haar handen heeft ze een dienblad, waarop een koffiekkan, suiker en melk en enkele lepeltjes) En toen... was er koffie.

Hermien: Hé, kijk nou joh! Nóg één! Met z'n hoe velen zijn jullie hier? *(Geeft Baloe een hand)* Hai, ik ben Hermien. Hermien van hierboven. Ik wilde net vragen of jullie koffie wilde, maar ik zie dat jij al hebt gezet joh.

Baloe: Ik ben Baloe... Wil je ook 'n kopje?

Hermien: Nou, graag joh! Tegen koffie zeg ik nooit nee. *(Gaat in een stoel zitten)*

Baloe: Alleen hebben we... geen kopjes. *(Ze zet het dienblad op tafel)*

Hermien: Hebben jullie natuurlijk nog niet uitgepakt? *(Staat op)* Joh! Ga ik toch even koppies halen zeker.

Ria: Wacht eens even. Ik ben net ergens bekers tegengekomen. *(Kijkt in de doos waarin de bekers zitten. Hermien gaat weer zitten)* Hier heb ik ze al. *(Pakt er 4, zet ze op tafel en gaat ook zitten)*

Baloe: Gaat zitten en schenkt de bekers vol.

Hilde: *(Gaat zitten)* Hoelang woon jij al hier?

Hermien: O, alweer 'n jaar of vijf. Nee ik lieg! Pas vier. Het eerste jaar met André. Maar dat was helemaal niks, joh. Dat figuur verbruikte al zijn energie op de krachthonk en zeven keer per week vind ik 'n klein beetje weinig, begrijp-pie-wel?

Hilde: Hè? Zeven keer per week? *(kijkt de anderen vragend aan)*

Ria: *(Scheve grijns)* En wat denk jij nou dat ze daar mee bedoelt?

Hilde: *(Kijkt Ria even aan)* Oóóóóó!

Baloe: *(Zet de beker voor Hermien neer)* Wil je er... suiker en melk in?

Hermien: Néé, joh! Helemaal niks. Ik ben zwaar aan het lijnen.

Baloe: Zet de bekers ook voor Hilde en Ria neer. Met haar eigen beker leunt ze behaaglijk achterover.

Hermien: Hánsje was 'n lieverd. Joh! Daar heb ik zes maanden mee samengewoond. Maar hij was wel verschrikkelijk onhandig. Liet altijd en eeuwig álles uit z'n poten vallen. Mij ook soms. *(Krijsende lach)* Maar gelukkig ken ik er tegen. *(Slaat hard op haar dij)* Vlees genoeg. *(Krijsende lach)* Daarna kwam Jopie. Joh! Dát was 'n zeurpiet. Ging altijd in bed liggen zeuren over hoofdpijn. Had meneer geen zin om mij lekker te pakke. Dan had meneer hoofdpijn. En als ik ergens een rothekel aan heb is dat wel aan zeurende kerels, die op de verkeerde momenten hoofdpijn hebben. *(Tegen Baloe)* Joh hé! Lekkere koffie, hoor meid. *(Neemt een slok)* Toen heb ik nog 'n tijdje met Pimmetje samengewoond. Maar dát was rare gozer, joh! Had nooit zin om uit te gaan. Zei ik: Zullen we naar de discotheek, gaan, Pim? Zei hij... *(Imiteert een zeurende mannenstem)* Daar heb ik niet zo'n zin in.

(Eigen stem) Zullen we dan 'n bioscoopje pikken, joh? *(Zeurende stem)* Ik heb niet zo'n zin om naar de bioscoop te gaan. *(Eigen stem)* Vroeg ik 'm waar die dan wel zin in had. *(Zeurende stem)* Ik wil gewoon 'n keertje thuisblijven en 'n boek lezen. *(Eigen stem)* Joh! Nou vráág ik je? 'n Bóek lezen? Welke man *(Zet overdreven haar borst op)* heeft met mij in de buurt nou zin om 'n bóek te lezen?

Ria: *(Scheve glimlach)* Pimmetje.

Hermien: *(Kijkt haar even aan)* Ja... Pimmetje. Wat 'n stúk verdriet was dat zeg!

Hilde: Jij leest zeker nooit boeken?

Hermien: Joh, schei uit! Ík? 'n Bóek lezen? Schéi alsjeblijft uit! Daar heb ik allemaal geen tijd voor, joh!

Baloe: Ik heb 'n heel... mooi prenteboek.

Hermien: *(Kijkt haar even aan. Met een valse lach)* O ja, joh. Wat fijn voor je.

Baloe: Ik kan... niet lezen.

Hermien: O nee, joh? Heb je dat nooit geleerd, dan?

Baloe: Ik heb... nooit geleerd ook.

Hermien: Nou, maar je kan hele lekkere koffie zetten. O zo.

Ria: En met wie woon je nu samen?

Hermien: Met helemaal niemand. Ik heb even pauze genomen, joh. Zeg... waarom wonen jullie met zo velen hier?

Hilde: Wij kennen elkaar van een cabaretgroepje van vroeger. We waren toen nog wel allemaal getrouwd. Vlak na elkaar zijn we allemaal ineens gescheiden. Nou... en van het één is het ander gekomen. Louise had een heel groot huis en wij zochten naar woonruimte. Zij bood ons toen aan om zolang bij haar te komen intrekken. Eerst een weekje, maar het is iets langer geworden.

Hermien: Joh! Maar waarom zijn jullie daar dan uitgegaan?

Hilde: De hypotheek was niet meer op te brengen. Deze verdieping kost een stuk minder.

Hermien: *(Meer in zichzelf en met een speciaal toontje)* Ja, dat begrijp ik.

Ria: Hé!... Daarnet maakte jij ook al zo'n soort opmerking. Wat is er nu precies mis aan dit huis?

Hermien: *(Haalt heel diep adem)* Nou, dan zal ik 't jullie maar vertellen... *(Schuift iets naar ze toe. Met een overdreven samenzweerderig stemmetje)* Die knaap... die hier voor jullie woonde... woonde hier nog maar heel kort.

Hilde: Hoe kort?

Hermien: Twee weken. Geen dag langer. Joh, 't is normaal dat je in 't begin even kennis maakt met je bureu. Maar niks, náda, helemaal

niets, joh! Nou, in ieder geval, die man die hier heeft gewoond is een maand geleden vermoord.

Hilde: Vermóórd?

Ria: Ahá! (*knikt*)

Hermien: Ja, dat zeg ik. Vermoord.

Hilde: (*Knikt heel langzaam*) Nou begrijp ik die lage prijs van dit huis.

Hermien: Ja, die sluwe smiecht van 'n Van Dijk wilde deze verdieping natuurlijk zo snel mogelijk verkopen, joh! Voordat de kopers er achter kwamen dat er hier een gruwelijke moord was gepleegd.

Hilde: (*Kijkt Hermien even aan*) Hoe gruwelijk als ik vragen mag??

Hermien: Joh! Óveral zat bloed. (*Ria, Hilde en Baloe kijken rond*) Ja, niet in deze kamer. In de badkamer. Joh! Díe zat... hélemaal onder het bloed. Maar die heeft Van Dijk helemaal schoon laten maken.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET EERSTE BEDRIJF

Hilde: Stóp! (*Al zuchtende*) Verstopt in deze kamer. Wát is er verstopt in deze kamer?

Marian: Ja, 't geld natuurlijk. Daar had hij het toch net over.

Louise: In deze kamer? (*ze kijken allemaal rond*)

Marian: We moeten van hem zoeken in alle gaten en hoeken.

Hilde: Wacht eens?...

Ria: (*Geamuseerd*) O jee, we moeten weer wachten.

Hilde: Wacht eens... Gaf hij ons aan het eind niet een hint?

Louise: Ja. Hij zei zoiets als... Hoe zéi hij het nou precies?

Ria: Laat het bandje weer lopen.

Stem: O... Hoe zal men mij vervloeken...Van mijn kant één gebaar...

Louise: (*Vinger de lucht in. Snel reageren, want het bandje loopt door!*)
Een gebáár!

Stem: Het heeft iets te maken met een blaar! (*Geruis. Ria zet de recorder af*)

Louise: Met 'n... bláár?

Hilde: (*Geïrriteerd*) Wat bedoelt die piechem nou met 'n bláár?

Marian: Een blaar kan je op je voet hebben, als je te kleine schoenen draagt.

Ria: Of op je duim, als je er met een hamer op hebt geslagen.

Louise: Of als je je verbrand hebt. Maar... wat bedoelt die vent daar nou mee?

Ria: (*Beide wijsvingers de lucht in. Scheve grijns*) Yeah! Dát is de grote vraag. Zeg, moet ik nog langer voor diskjockey spelen? Ik heb nog een doos vol boeken.

Baloe: Ik weet 't... *(Iedereen kijkt haar verbaasd aan. Baloe wijst de kast aan)* De blaar... zit daar! *(Ze staat op, legt enkele grote boeken op de grond voor de kast en gaat er op staan)*

Ria: M'n bóeken!

Hilde: Laat haar maar even. Die meid kan je soms verschrikkelijk verbazen.

Baloe: *(Laat haar hand over enkele planken gaan. Ineens stopt ze)* Hier... is de blaar.

Louise: *(Loopt naar de kast)* Waar, lieverd?

Baloe: Hier. Voel maar. *(Ze begeleidt de hand van Louise naar de plek waar de 'blaar' zit. Is deze actrice hier nou te 'klein' voor, dan legt ze ook een stapel boeken neer en stapt erop. Reactie van Ria is dan: "Welja, gebruik mijn boeken gerust als krukje.")*

Louise: Ik voel een bobbeltje.

Baloe: Hier zit een... dikke verfblaar.

Louise: *(Kijkt naar de anderen. Grote ogen)* Papa noemde een losse bladder verf altijd een blaar. Goh... Dat Baloe dat nog weet.

Marian: Maar wat heeft dat nou met dat geld te maken?

Baloe: *(Schraapt met haar duimnagel over de kast. Louise houdt Baloe vast, zodat ze niet kan vallen)* Hier zit... 'n papiertje. *(Ze krast nog iets harder en komt met een dun smal papiertje van de boeken af. Iedereen gaat om haar heen staan. Ze ontvouwt het papiertje)* Er staat... iets op.

Louise: *(pakt het briefje van haar over en leest)* Tweemaal vooruit... Éénmaal rechts opzij... O, o, o wat zijn we blij.

Ria: *(Geamuseerd)* Staat dat laatste er ook op, of is dat je eigen interpretatie?

Louise: Nee, dat staat er allemaal op.

Hilde: *(Weer geïrriteerd)* Wat betekent dát nou weer? O, ik ben helemaal niet goed in raadseltjes.

Louise: Tweemaal vooruit én?

Baloe: Éénmaal... rechts opzij.

Ria: *(Overdreven met haar armen in de lucht, haar handen draaiend en geamuseerd)* O, o, o wat zijn we allemaal blij.

Baloe: Ik weet 't.

Louise: *(Iedereen kijkt haar aan)* Wat weet je, lieverd?

Baloe: Gaat met haar rug tegen de kast aanstaan en neemt dan twee passen vooruit. Daarna een pas naar rechts. Ze staat nu pal achter de 2 zitelementen die naast elkaar staan en het verst van de linkerwand af. Baloe bukt zich.

Louise: *(Bukt ook. Aangenaam verrast)* Hé! Hier zit een luikje.

Hilde: *(Gaat er bij staan)* Wáár?

Marian: Écht? *(Gaat zijdelings op een element zitten en kijkt er overheen)*

Louise: En hier zit een gat. Zó! Daar krijg ik maar net mijn vinger in.
(Inspanning) Jjjjjjjjjjjá! 't Is eruit. *(laat het plankje op de vloer vallen)*
Kijk nóu 'ns, zeg!

Louise: *(Gaat op haar knieën zitten)* Daar staat 'n doos.

Marian: *(Hangt nu helemaal over de leuning heen)* Nou, haal 'm eruit.

Louise: *(Vies gezicht)* Ja, schei effe uit zeg, die doos zit onder de spinnenwebben.

Baloe: Ik doe het wel. *(Ze komt met een schoenendoos - die onder het stof en spinrag zit - tevoorschijn. Ze zet hem voorzichtig op de tafel. Iedereen gaat op dezelfde plek zitten als toen ze naar de 'stem' luisterden. Ria blijft staan. Ze kijken gefascineerd naar de schoenendoos)*

Louise: Wie durft er in te kijken? *(Als Baloe zich naar voren buigt)* Néé, Baloe! Straks zit er een bom in.

Ria: *(Geamuseerd)* O, wij mogen het wel.

Marian: *(Tilt de doos op)* Hij is wel zwaar.

Hilde: Zijn jullie dan niet nieuwsgierig?

Ria: *(Ze haalt voorzichtig het deksel van de doos en kijkt erin. Haar gezicht vertrekt van afschuw)* Géld! *(Iedereen buigt zich over de inhoud van de doos)*

Louise: *(Haalt één 500-eurobiljet uit de doos. Iedereen is zwaar onder de indruk)* Allemaal vijfhonderdjes.

Hilde: Zijn dat allemaal vijfhonderdjes? *(en omdat er aan het eind toch een 'bundeltje' geprinte vijfhonderdjes in de doos moet zitten, kan iedereen er een uithalen en bekijken. Hilde met grote verbaasde ogen)* 't Is niet waar. Knijp me? *(Marian knijpt haar hard in de arm)*
Aú! Niet zo hard.

Louise: Hoeveel zijn dat er wel niet?

Ria: *(In pure minachting)* Véél te veel, dat weet ik wel.

Marian: Is het wel echt geld?

Louise: *(Houdt een vijfhonderdje tegen het licht)* Ja, 't heeft een geldig watermerk. Helemaal echt.

Marian: Goh, hé! Dan zijn we rijk.

Louise: Ho, ho! Loop jij niet een klein beetje hard van stapel? Laten we er eerst maar eens achter proberen te komen van wie dit geld is.

Marian: Ja, van die man van dat bandje natuurlijk. Maar die is dood. Dus nu is 't van ons.

Hilde: Ja, maar hij heeft gezegd dat hij weer terugkwam. Tenminste dat zei Hermien.

Louise: Wie? Die dooie?

Hilde: Néé! Hermien.

ENKELE SCENES UIT HET TWEEDE BEDRIJF

Tegelijk met het dichtgaan van het doek wordt het nummer: Money Makes The World Go Around... (van de cd CABARET en gezongen door Liza Minnelli en Joel Grey aangezet. Meteen hard en beginnend met de titeltekst!

Alle dozen en de koffieattributen gaan van toneel. Het tijdschrift gaat weer onder de tafel. De boeken uit de dozen wordend in de kast gezet. De op de grond staande schilderijen worden opgehangen. Op de tafel staat nu een kan met thee. Ernaast een lege beker. Op de vloer liggen een stuk of tien proppen blocnotevellen.

Ria zit met de voeten onder zich getrokken op plek 3. Ze is gekleed in... Een T-shirt, daaroverheen een dun truitje, daaroverheen een dun dichtgeknoopt vestje, daaroverheen een dichtgeknoopte flanellen bloes, daaroverheen een spencer, daaroverheen een dunne trui met coll, daaroverheen een dikke, zéér kleurrijke trui. Om haar nek heeft ze een dikke gebreide sjaal, die enkele keren om haar hals is geslagen en tot over haar mond zit. Tevens heeft ze aan... Een dunne maillot, daaroverheen een legging, daaroverheen een skibroek, daaroverheen een slobberige joggingbroek. Aan haar voeten heeft ze 3 paar sokken over elkaar heen, waarvan de bovenste dik en felgekleurd zijn. Dit laatste paar sokken zijn over haar joggingbroek heen getrokken. Op haar hoofd heeft ze een 'Russische' bontmuts, waarvan het bandje onder haar kin is dichtgeknoopt, zodat haar oren ook bedekt zijn. Ze heeft tevens een dekbed om zich heen getrokken.

DOEK

TWEEDE BEDRIJF

De volgende morgen.

Ria heeft een bloknoot in haar handen. Naast zich liggen vier beschreven vellen. Ze schrijft razendsnel. Leest het na. Scheurt de bladzijde eruit, verfrommelt hem en gooit het met een boog over haar schouder. Ze staart even voor zich uit en begint weer te schrijven. De muziek wordt langzaam weggedraaid.

Marian: *(Op. Gekleed in een joggingbroek en T-shirt. Sportschoenen en een badstof band om haar voorhoofd. Ze kijkt geamuseerd naar alle proppen)* Zo te zien heb jij weer inspiratie. *(Pakt een prop van de grond en leest de tekst)* Jouw ergerlijke knisperen geeft mij een gevoel van onbegrip en weerzin. Het onbereikbare van jouw getallen en de onwezenlijke hoedanigheid van jouw vele gezichten doet mijn ogen vullen met tranen van intens verdriet. O... hoe haat ik geld. Dit is goed. Waarom heb je die weggegooid?

Ria: Weggooien hoort bij schrijven.

Marian: O. *(Frommelt het vel weer in elkaar en legt het op tafel)* Is dit verse thee?

Ria: Dat ligt er aan wat je vers vindt. *(Begint weer te schrijven, leest, staart voor zich uit, schrapte woest wat door en schrijft weer)*

Marian: *(Is afgegaan en weer met een beker opgekomen. Ze gaat zitten en schenkt thee in. Houdt de kan omhoog)* Jij ook nog?

Ria: Nee.

Marian: Van hoe laat af zit jij hier?

Ria: Drie uur.

Marian: En ben je al die tijd aan het dichten? *(Kijkt weer naar de proppen)* Stomme vraag eigenlijk, aan al die proppen te zien.

Ria: Dit is mijn tweede blocnote. Ik heb al drie keer alles opgeruimd. Deze zijn van het laatste uur.

Marian: Hoeveel heb je er gehouden?

Ria: *(Knikt kort naar de vellen naast zich)* Deze.

Marian: Mag ik ze lezen?

Ria: Kiest er een uit en geeft die aan Marian.:

Marian: Geld... Je ziet een bergje geld in de hoek van een doos liggen... In hele kleine stukjes gescheurd... Jonge muizen liggen er tevreden in te slapen... Met plezier kijk ik er naar... Hier is tenminste iets goeds mee gedaan... *(Kijkt Ria aan)* Ik vond die van daarnet beter.

Ria: Het is allemaal een kwestie van kiezen.

Marian: Ja, ja... *(Neemt een flinke slok van haar thee)* Gétsie! *(Houdt haar beker tegen haar mond aan en spuugt de thee terug)* Die is ijskoud.

Ria: Ja. Heb ik om vier uur gezet.

Marian: Daarom wilde je natuurlijk niet.

Hilde: *(Op. Gekleed in een dunne ochtendjas. Ze gaapt met een hand voor haar mond)* Morgen. Aáh! Is er thee?

Marian: *(opgewekt)* Ja, wil je 'n beker?

Hilde: Graag. (*Ziet de proppen*) O jee, heeft Ria weer inspiratie? (*Ze zucht diep en raapt alle proppen van de grond op. Legt ze op tafel en gaat zitten. Ria trekt op tijd de vellen papier weg en legt ze tussen haar blocnote*) Nou, schenk dan in.

Marian: Grapje. Deze thee is ijskoud. Ja, ze zit hier al vanaf drie uur. Maar ze heeft maar vier gedichten af.

Hilde: Zó!

Marian: Vind je dat veel?

Hilde: De laatste keer dat ze 's nachts is gaan dichten had ze er maar één. (*Pakt een prop van tafel, opent hem niet alleen maar strijkt hem ook nog glad. Ze leest*) Geld... Het toverwoord van de rijken. Zonder kunnen ze niet. Ze ruilen er zelfs hun gezondheid voor in... (*Kijkt Ria aan*) Waarom heb je deze weggegooid? Ik vind 'm hartstikke goed. (*Ria pakt het vel en stopt het tussen haar blocnote*) Hè? Waarom is die thee nou koud?

Baloe: (*Op. Gekleed in een pyjama van AJAX of FEYENOORD of PSV of... Het haar flink door de war. Gaapt schaamteloos wijd en met overdreven veel geluid*) Dag, jongens.

Hilde: Ach, lieverd, wees jij even 'n schat en zet jij een grote pot thee.

Baloe: (*Al gapende*) Water staat... al op. (*Gaat zitten*) Ik heb gedroomd... van de badkamer... Overal zat bloed.

Hilde: Doe me 'n groot plezier, Baloe en begin hier niet weer over als je zus erbij is. Ze maakt zich dan alleen maar zorgen om je.

Marian: (*Geamuseerd*) Ja en ze is al niet zo blij dat jullie haar er gisteren bij hebt laten blijven. (*Uit de hal klinkt het geluid van de fluitketelfluit*)

Louise: (*Op. Gekleed in een badjas en badslippers. Haar in de war*) Je water kookt, lieverd. (*Baloe pakt de theekan. Af. Louise loopt naar de cassetterecorder. Zet het geluid aan en spoelt het bandje door. Zet de recorder aan. Alleen geruis*)

Hilde: Ook goeiemorgen.

Louise: (*Zet het bandje stop*) Sorry. Goeiemorgen. Ik moet dit even doen. Ik heb vannacht zo gek gedroomd. Ik droomde dat we met z'n allen onder een grote boom zaten. Aan alle takken hingen dit soort draagbare recorders en overal kwam andere muziek uit. Toen ineens was die stem er weer. Uit alle recorders tegelijk schreeuwde die stem.

Marian: Wat zei hij?

Louise: Dat we dood gingen.

Hilde: Ja, uiteindelijk gaan we allemaal een keer dood. Ik hoop niet dat Baloe de thee te sterk maakt. Ik haat sterke thee in de morgen.

Marian: Dat we... dóód gingen?

Louise: Spoelt weer door. Op de plek waar de ‘stem’ weer begint te praten zet men de ‘teller’ op 00:00, zodat ze weet wanneer ze moet stoppen! Even krijgt men weer die vrolijke muziek.

Marian: Hé! Daar heb je die muziek weer.

Stem: Wanneer het geld is gevonden, heeft men geluk gehad... Want één van ons, man of vrouw... zorgt voor intens berouw... Want hij of zij die met dit geld weg wil lopen... zal het met de dood bekopen...
(*Dan weer die huiveringwekkende lach en... ruis*)

Louise: (*Zet het bandje stop en kijkt de anderen aan*) En daar heb ik vannacht van gedroomd.

Marian: Ik kan me leukere dromen voorstellen.

Hilde: Dus als ik het goed begrijp dan worden we met de dood bedreigd, zogauw we het geld houden.

Marian: Wat wil je dan met het geld doen?

Hilde: Wil je het soms weer teruggeven aan de rechtmatige eigenaar?

Marian: Ben je nou helemaal dol geworden. We houden het gewoon. Die vent wéét toch helemaal niet dat we het hebben gevonden.

Hilde: En als hij dan langs komt?

Louise: Wíe moet er dan langs komen?

Hilde: Ja, weet ik veel. Die man van dat bandje.

Marian: Die is dó-hóód!

Louise: Ja, sorry hoor Marian, maar ik vind ook dat we iets zorgvuldig met deze kwestie om moeten gaan.

Hilde: Ik ben blij dat je er ook zo over denkt, Louise.

Ria: We moeten het geld aan een goed doel geven.

Marian: Ja, als jij weer es ging dichten, ja.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET TWEEDE BEDRIJF

Hilde: Hoe vind jij ‘t, Baloe, dat we zoveel geld hebben gevonden?

Baloe: Alles zat...onder het bloed.

Marian: Nee, we bedoelen dat er heel veel geld in die doos zat. Vind je dat niet fijn? Als we het onder elkaar verdelen krijg jij er ook een heleboel van.

Baloe: Ik... hoef ‘t niet.

Hilde: O.

Baloe: Ik krijg alles... wat ik nodig heb... van Louise. (*Zucht diep*) Louise mag... alles hebben.

Marian: Als we er nu eerst eens over stemmen? Wie er voor het houden van het geld is en wie tegen. (*Hand omhoog*) Ik wil het geld houden.

Hilde: (*Aarzelt heel even. Hand omhoog*) Ik ook.

Marian: Dat zijn er al twee.

Hilde: Maar niet als die moordenaar terug komt en met een pistool gaat lopen zwaaien.

Marian: Ja, wil je het nou of niet?

Hilde: *(Aarzelt)* Goed... Ik wil het ook houden. *(hand omhoog)*

Ria: Nou, ik niet.

Louise: Diep in m'n hart ben ik het met Ria eens. Ik denk, net als zij dat dit geld ons niet gelukkig zal maken.

Hilde: Ben je dan met deze verdieping zo gelukkig. Marian zit in dat piepkleine kamertje. Jij slaapt samen met Baloe en ons ligbad zijn we ook al kwijt.

Louise: Ja, als we allemaal het geld op één grote hoop leggen kunnen we ons een heel wat luxer huis veroorloven.

Hilde: Ieder zijn eigen slaapkamer.

Marian: Ho, ho... Mag een ieder dat wel voor zichzelf beslissen.

Baloe: Ik wil... naar de Efteling.

Louise: *(Iedereen kijkt haar aan)* Waar wil jij heen, lieverd?

Baloe: Naar de Efteling... Heb ik op... tv gezien... Daar is het... heel leuk.

Marian: Nou, met dit geld is dat allemaal mogelijk, hoor schat. Wie weet gaan we wel met z'n allen.

Baloe: *(Dit is de éérste keer dat ze glimlacht)* Écht?

Louise: *(Beetje kwaad)* Wat doe jij nou? Wil je ophouden die meid het hoofd op hol te brengen?

Baloe: *(Kijkt opgetogen naar Louise)* Gaan we echt?... Met z'n allen?

Louise: *(Zucht diep)* Misschien, lieverd, misschien.

Baloe: *(Zet haar beker op tafel en klapt (onbeholpen) in haar handen)* We gáán! We gáán!... O... Maar dan ga ik... hele mooie kleren... uitzoeken. *(Af)*

Louise: Heb je nou je zin?

Marian: Ach, wat klets je nou? Zónder die doos met geld kan je met die meid al naar de Efteling.

Louise: *(Zucht diep)* Ik ga douchen. *(Af)*

Ria: *(Staat op)* En ik ga nog een uurtje pitten. *(Legt al haar kleren op het dekbed, legt het blocnote erop en klemt de pen tussen haar tanden. Pakt dan de 4 punten van het dekbed, gooit de hele bundel over haar schouder en gaat af)*

Hilde: Geloof jij echt dat die man hier terugkomt voor z'n geld?

Marian: Op dat bandje vertelde hij dat er maar één over bleef. *(Grote ogen)* Wacht eens... Hij had het er over 'n hij, of 'n háár... Het kan dus ook 'n vrouw zijn. Ja, omdat wij het de hele tijd over 'n vént hebben.

Hilde: Maar als het 'n vrouw is die dat geld komt halen... Dan is het toch geen probleem?

Marian: (*Zachtjes lachend, uitsprekend als constatering*) O, je gaat met haar op de vuist.

Hilde: Doe niet zo gek... Nee, ik bedoel... Als het 'n vrouw is... dan valt er toch te praten. Wij vrouwen begrijpen elkaar toch veel sneller dan mannen.

Marian: Ja, wíj! Maar dat geldt niet voor álle vrouwen. (*Geamuseerd*) En zeker niet voor 'n vrouw die achter zoveel geld aan zit. Én... er misschien ook nog een moord voor heeft gepleegd ook.

Hilde: Nou, dan bieden we haar toch gewoon een deel aan. Ja, kijk, wíj hebben het geld gevonden. Niet zíj.

Marian: En denk je dat ze, met een pistool in haar handen, op jouw vrolijke voorstel ingaat?

ENKELE SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

Hilde: (*Raakt licht geïrriteerd*) Jij met je negatieve denkenbeelden altijd. Kan jij nou nooit eens de zonnige kant van iets inzien?

Marian: (*Geamuseerd*) Ik zie alleen de realiteit, lieve schat. Niets anders.

Hilde: Nou, 't begint mij behoorlijk op m'n zenuwen te werken, dat kan ik je wel vertellen.

Marian: (*Deurbel. Geamuseerd*) O, daar heb je d'r al.

Hilde: Ja, dat dachten we gisteren ook. (*Af*)

Marian: Gaat zitten en schenkt thee bij.

Hermien: (*Op. Gekleed in een strakke felgekleurde leren broek en een felgekleurde pull-over. Daaronder felgekleurde laarzen. Felgekleurde pet of hoed op haar hoofd*) Hai. Hoe is 't nou?

Marian: Ik mag niet klagen. Jij bent zeker Hermien. (*Staat op*)

Hermien: Joh, blijf zitten, ik ben de koningin niet. (*Geeft Marian een stevige hand*) Jij bent vast en zeker die stewardess.

Marian: Nee, ik ben vast en zeker Marian. (*Gaat weer zitten*)

Hermien: Joh! De toneelspeelster. Zeg, hebben ze daar bij die club van jou geen rol voor een lekkere sexy meid? (*gaat in een overdreven sexy pose staan*)

Marian: (*Geamuseerd*) Jazeker, maar die rol heb ik al.

Hermien: Hè?... (*Moet dit even verwerken*) Oóóóó... Maar hebben ze d'r dan geen twee nodig, joh?

Marian: Misschien in het volgende stuk. Dan doe ik zeker een goed woordje voor je.

Hermien: *(Straalt)* Écht?

Marian: Beloofd. Maar ga jij eens zitten, ik heb 'n paar vraagjes voor jou.

Hilde: *(Is al die tijd in de halopening blijven staan)* Wat ga je d'r vragen, Marian?

Marian: Als je het niet vertrouwt moet je d'r bijblijven.

Hilde: *(Terwijl ze gaat zitten)* Dat lijkt me wel zo verstandig, ja.

Hermien: *(Is intussen gaan zitten)* Joh! Wat ga je me vragen, dan? Of ik ervaring in toneelspelen heb? Nou, ik ben vroeger op school 'n keer boom geweest en later in de brugklas 'n fee. Ja, ik zou eigenlijk de heks zijn, maar die rol hebben ze toen aan een heel lelijk grietje gegeven. *(lachend)* Joh! Daar was ze nog blij mee ook.

Marian: Nee, ik wil je iets over dit huis vragen.

Hermien: *(Kijkt ineens zwáár teleurgesteld)* O.

Marian: Jij vertelde de anderen gisteren dat hier een moord is gepleegd. Nu zou ik graag van je willen weten hoe dat precies in z'n werk is gegaan?

Hermien: O dat. *(Overdreven diepe zucht)* Nou, gewoon. D'r is hier vorige maand een man binnengestapt en heeft met zijn mes Alex aan stukken gesneden.

Marian: Alex? Is dat die knaap die hier vóór ons woonde?

Hermien: Ja, zo heette die piechem. Ik kwam 'm wel es buiten op straat tegen.

Hilde: Gisteren zei je nog dat je hem maar één keer bent tegengekomen.

Hermien: Joh! Heb ik dat gezegd?... Nou ja... Één keer, drie keer, wat maakt 't uit, joh.

Hilde: Heel wat. Spreek je hem maar één keer dan ken je 'm amper. Spreek je 'm drie keer, dan, eh...

Marian: Ken je 'm ook amper. Wat was dat precies voor 'n man?

Hermien: Die moordenaar? Joh! Die heb ik nooit gezien.

Marian: *(Zucht vermoeid)* Nee... Die Álex.

Hermien: O die. Ja... Beetje... beetje... ráre man. Had 'n groot litteken over zijn hele kop lopen. Joh, dat was me 'n partij eng. Niet te geloven joh. En dan die stem van 'm. Die gozer had 'n griezelige stém, joh. Niet normáál meer.

Hilde: *(Als Marian naar de recorder loopt)* Wat ga je doen?

Marian: Hermien die stem laten horen. *(Spoelt al terug. (Letten op: 00:00 !)* Eerst geruis, dan de stem)

Hermien: *(Reageert metéén en kijkt met grote verbaasde ogen naar de recorder)* Dát is 'm!

Marian: *(Zet het bandje stop en kijkt even naar Hilde)* Weet je 't zeker? Wil je het niet nog 'n keer horen?

Hermien: Nee, dat hoeft niet. Dat was de stem van Alex, joh. Die zou ik uit duizenden hebben herkend. *(Grote ogen)* Joh?... waarom staat die stem van die gozer op een van jullie bandjes? *(Nóg grotere ogen. Ze kijkt naar Hilde en daarna weer naar Marian)* Jóh! Kénnen jullie die gozer soms?

Hilde: Zeg... Heb jij misschien zin in thee? *(Pakt de kan)*

Hermien: Gétsie! Théé! Nee, dank je wel. Hebben jullie geen koffie?

Hilde: Nee, wij drinken 's ochtends alleen maar thee.

Marian: *(Al knikkende en zo luchtig mogelijk)* Dus jij wil bij het toneel?

Hermien: Joh! Dat is m'n allergrootste wens, joh.

Marian: Waarom probeer je de film niet? Jij met jou, eh... útstraling moet dat zeker lukken.

Hermien: Joh! Méén je dat nou? Maar hoe kom je daar dan bij?

Hilde: Zeg, ik ga me ook aankleden, hoor. *(Staat op)* Kletsen jullie nog maar even gezellig door. *(Kijkt Marian doordringend aan)* Over tonéél en fílm en zo. *(Af)*

Hermien: Joh, ik zou best bij de film willen. En dan in zo'n rol als Demi Moore. Je weet wel, toen ze de hele film door een strip tease deed. *(als Marian haar vragend aankijkt)* Heb je die dan niet gezien, dan? Joh! Dan heb ie wat gemist hoor.

Marian: Nou... Ik mis nog wel eens 'n filmpje of drie. Maar als je zoiets graag wil waarom ga je dan niet gewoon strippen? Clubs genoeg in Amsterdam.

Hermien: Joh! Heb ik gedaan. *(Kijkt afkeurend)* Dat was helemaal niks. Die knullen zaten de hele tijd met hun vieze poten aan me. En toen ik er één een dreun op z'n neus had verkocht werd ik ontslagen. Dat hoorde er allemaal bij, zeiden ze. Ja, kan wel zijn, maar mij hadden ze helemaal niks verteld. Daarna ben ik nog even barvrouw in een café geweest, maar dat was helemaal niks joh! Ik dacht dat je daar zoveel mocht drinken als je maar wilde. De eerste avond was ik al om negen uur als een toeter, joh.

Marian: Maar waarom dronk je dan geen Spa?

Hermien: Joh! Doe me 'n plezier. Als er toch cognac is ga je toch geen Spa drinken zeker.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

Ria: Nou, wíj hebben hier een cassettebandje gevonden. *(De anderen kijkt haar verschrikt aan)*

Dora: (*Zichtbaar verheugd*) O... Ja... Nou... Dan denk ik dat het zeer wel mogelijk is dat dit bandje dan... voor mij is bedoeld.

Louise: Maar er staat alleen maar muziek op.

Dora: (*verwondering*) Alleen maar... muzíek?

Louise: Ja. Pavarotti.

Dora: O... Daar ben ik dól op. Maar... één ding begrijp ik niet helemaal...

Ria: (*Overdreven geamuseerd*) Vertelt u 't ons eens? Wat begrijpt u niet? Daarna vertellen wij u wat wij allemaal niet begrijpen.

Dora: Nou ja... Ik begrijp niet waarom hij mij een brief stuurt waar dat instaat?

Louise: Ja. Waarom stuurt hij u dat bandje niet gewoon metéén op.

Dora: Wat ik zojuist al zei. Een uitermate intelligente vrouw.

Ria: Ja, ja. Je moet er 's avond eens meemaken, als ze 'n borrel op heeft.

Dora: Alleen maar Pavarotti... Vreemd... Heel... heel vreemd.

Louise: Ja, dat vonden wij ook.

Ria: Vertel me nou eens, Dora... Wat had jíj nou eigenlijk verwacht dat er op dat bandje zou staan?

Dora: Ik heb geen idéé!... Misschien wilde hij me, via dat bandje duidelijk maken dat ik nog geld van 'm krijg.

Hilde: (*Ze beginnen elkaar aan te kijken*) Géld van hem krijg?

Dora: Ja, hij was me een héleboel geld schuldig.

Hilde: Nou, daar kan je dan naar fluiten, want hij is dood.

Dora: (*Kijkt Hilde met grote ogen aan*) Dóód?

Hilde: Ja. Vermoord. Vorige maand. Heb je helemaal geen rouwkaart gehad, of zo?

Dora: Nee. Toen zat ik in Afrika.

Ria: (*Geamuseerd*) Als Italiaanse tolk.

Dora: Néé! Ik was daar op vakantie. In Afrika. En gisteren ben ik pas teruggekomen.

Hilde: En net zei je dat je in Italië zat.

Dora: Zei ik dat?... Nee, nee. Ik heb gezegd... dat ik voor de Italiaanse ambassade werk. Niet dat ik in Italië zat. Ja, ik kan toch niet op twee plaatsen tegelijk zijn, mevrouw. Is 't misschien mogelijk dat ik dat bandje even mag zien?

Hilde: Waarom wil je dat bandje zien? 't Is 'n doodgewone cassette hoor. Niets bijzonders aan.

Ria: Heeft het bandje al uit de recorder gehaald, geeft het aan Dora en gaat weer zitten.

Dora: Ja, een heel gewone cassette, u heeft gelijk. Geen labels, niets. (*Zucht en kijkt Louise aan*) Pavarotti? (*Louise knikt alleen maar*)

Dora: Ben ik héél erg onbeleefd als ik vraag waar het precies lag?

Hilde: Waarom wilt u dat weten?

Dora: Nou... Misschien ligt er nog een.

Ria: In die kast ligt niets meer, hoor. Dat heb ik heel goed gecontroleerd.

Dora: *(Staat op)* In deze kast?

Hilde: Wat gaat u doen?

Dora: *(Kijkt op de planken. Verschuift een paar boeken. Hurkt)* Nee maar...Hier ligt iets. *(pakt het bandje en laat het de anderen zien)* Een cassettebandje.

Ria: *(Grote ogen)* Hoe kan dát nou?

Louise: Jij zal wel weer met je neus hebben gekeken. Wat gaat u doen?

Dora: Is intussen naar de recorder gelopen. Stopt het bandje erin en zet het in werking. Terwijl het bandje loopt draait ze het volume hoger.

Stem: *(Dezelfde stem als de eerste keer)* Als het geld is gevonden dan moet men het delen... Zijn dat er velen?... Dan moet men het door velen delen... *(Geruis)*

Dora: *(Zet het bandje weer stop)* Is er in dit huis misschien... geld gevonden?

Hilde: *(Beetje zenuwachtig)* Géld gevonden? Néé hoor. Hoe komt u erbij?

Dora: Maar... waarom doet u dan zo zenuwachtig?

Hilde: Ík? Zenuwachtig. Hoe komt u erbij?

Louise: Zeg, Dora?... Stel nu eens? Ik zeg: Stél... dat wij hier in huis geld hebben gevonden. Van wie kan dat geld dan zijn?

Dora: O... U heeft... in dit huis dus geld gevonden?

Louise: Dat zeg ik niet. Ik zei, stél.

Ria: Wij hebben hier onder de vloer een schoenendoos met 90.000 euro gevonden, Dora. *(Alle meiden kijken haar verschrikt aan. Dora kijkt glimlachend)* En nou is mijn vraag aan jóu Dora... Weet jij van wie dit geld is?

Dora: *(Gaat weer zitten)* Ja. *(Knikt)* Ja... Ik denk dat ik u met dit probleem wel kan helpen, ja. *(Haalt lang en kalm adem)*

Hilde: Ja, hou 't vooral spannend.

Dora: Dat geld was van mijn vriend.

Louise: Alex.

Dora: *(Lichte verbazing)* O... U kent hem.

Marian: Nee, dat heeft de bovenbuurvrouw ons verteld.

Dora: O, die rooie? Ja... die heb ik één keer hier bij Alex ontmoet. Een héle nare vrouw, dat kan ik u wel vertellen. Heeft ook zo'n eigenaardig stopwoordje. Jóh! Jóh! Jóh! En dat gaat dan de hele tijd maar zo door.

Ria: *(Geamuseerd)* Dat is ze.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

Hermien: (*Geschrokken*) Ík? Maar ik weet helemaal van geen doos...

Marian: Nee, jij niet. Jij bent het slachtoffer. Jou schiet ik dood als zij niet gauw de doos aan mij geven.

Hermien: (*Klein zielig stemmetje*) Maar ik heb helemaal niets gedaan. Ik woon hier boven. Ik... Ik... Ik heb helemaal niets met hun te maken. Gelooft u me toch?

Dora: Ja... En eh... dat kan ik bewijzen.

Marian: Jij mag zo meteen bewijzen hoe goed je bent in het vastbinden van vrouwen.

Louise: Vástbinden? Gaat u ons vastbinden?

Marian: Ja. Zodat jullie me niet meteen achterna kunnen komen.

Hermien: (*Klein zielig stemmetje*) U gaat mij toch niet echt neerschieten, hè mevrouw? Ik ben het afgelopen jaar heel erg braaf geweest.

Marian: Volgens mij ben jij in je hele leven nog niet één uurtje braaf geweest. (*Richt het pistool op Louise. Harde stem*) Nóu? Komt er nou nog wat van, of hoe zit 't?

Baloe: Loopt langzaam, met een glimlach, naar Marian en pakt haar het pistool af. Daarna geeft ze het aan Louise en gaat, nog steeds glimlachend vlak naast Marian staan. Iedereen is behoorlijk verbaasd.

Louise: (*Kijkt van het pistool naar Baloe, maar is meteen alert*) Zó! En nu hebben wij het pistool. (*ze richt het pistool op Marian*)

Marian: Trekt met een scheve glimlach in één beweging haar hoed en pruik af, zet haar zonnebril af en schudt haar haren los. (*Hilde, Ria en Louise kijken haar met open monden aan*)

Louise: Marián!? (*Ze kijkt Baloe aan. Haar mond staat nog steeds van verbazing open*) Wanneer zag jij dat het Marian was?

Baloe: Meteen... toen ik... binnenkwam.

Hilde: Ik heb als eens eerder gezegd, die meid is slimmer dan jullie denken.

Louise: Dat pistool is zeker nep.

Marian: Toneelpistool. Hij maakt alleen een knal.

Ria: Hoe kom je aan die kleren?

Marian: Dit is mijn pak voor die rol als binnenhuisarchitect.

Louise: En heb je die net even snel aangetrokken?

Marian: Nee, die had ik al aan. Ik ben vannacht bij Peter gebleven.

Ria: Dan ben je ook vroeg je bed uit.

Marian: We hebben om negen uur repetitie.

Louise: Hoe kwam je nou op dat dwaze idee om ons de stuipen op het lijf te jagen?

Marian: *(Grijnzend)* Gewoon 'n opwelling. Ik hoorde jullie in de kamer en toen dacht ik, ik ga een geintje met ze uithalen.

Hermien: *(Zelfverzekerd)* Nou, leuk geintje. *(Haalt heel langzaam adem)* Maar nu zijn wij aan de beurt, hè Dora? *(Iedereen kijkt verbaasd van Hermien naar Dora)*

Dora: *(Hier verandert Dora van een zenuwachtige meid in een zelfverzekerde bitch! Ze gaat staan, haalt een pistool uit haar broeksband en richt die op de groep)* Ja, want dit heeft nu lang genoeg geduurd. *(Louise, Ria, Hilde en Marian kijken Dora overdreven verbaasd aan)*

Baloe: Loopt met een verbeten trek op haar gezicht op Dora af.

Louise: Balóe! Néé! *(Baloe stopt meteen en kijkt Louise verbaasd aan)*
Dat pistool is écht.

Dora: Ja, dat kun je wel zeggen, ja. *(Laat de loop even heen en weer bewegen)* Deze geeft ook een knal, maar hier komen echte kogels uit.


Hilde: Wie bent u?

Dora: *(Scheve grijns. Wijst met het pistool op Marian)* Die meid daar had het bijna goed. Ik ben inderdaad de laatste van de vijf. De anderen hebben inderdaad allemaal het loodje gelegd. En Heinz... Die heette Rinus. En die jongen is niet onder een trein gekomen maar in een ijsmachine. *(geamuseerd)* Het vanilleijs werd van het ene moment op het andere aardbeienijs. *(Een klein kort sinister lachje)*
Dat was een heel mooi gezicht.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto